

Sygn. akt VI Ga 216/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki (spr.)

Sędziowie: SO Beata Hass-Kloc

SO Anna Harmata

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Kościak

po rozpoznaniu w dniu 19 sierpnia 2014 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: I. z o.o. w Ś.

przeciwko: (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie
V Wydziału Gospodarczego z dnia 19 marca 2014 r., sygn. akt V GCupr 30/14

I. oddała apelację,

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powoda I.

Sp. z o.o. (...) kwotę 300,00 zł (słownie: trzysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 216/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 sierpnia 2014 r.

Powód (...) Spółka z o.o. w Ś. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. kwoty 2.927,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

Uzasadniając pozew powód podał, że w okresie od 7 maja 2013 r. do 21 maja 2013 r. wynajął samochód zastępczy marki S. (...) P. J., który został uszkodzony w wyniku zdarzenia drogowego zaistniałego w dniu 29 marca 2013 r. Samochód stanowiący własność w/w został uszkodzony w wyniku czego zaszła konieczność oddania go do naprawy do serwisu naprawczego. W związku z powyższym uszkodzony z uwagi na potrzebę dysponowania samochodem wynajął go u powoda. Na podstawie cesji wierzytelności z 7 maja 2013 r. uszkodzony przeniósł na powoda wierzytelność w zakresie zwrotu kosztu najmu samochodu zastępczego wraz z wszystkimi prawami z nią związanymi. Za wynajem samochodu została wystawiona faktura VAT na kwotę 2.927,40 zł, która jednak nie została zapłacona przez ubezpieczyciela.

Sąd Rejonowy w Krośnie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 21 października 2013 r. nakazał pozwanemu zapłatę kwot zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany we wniesionym sprzeciwie domagał się oddalenia powództwa i zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania.

Pozwany zarzucił, że powód nie wykazał niezbędności, konieczności i ekonomicznego uzasadnienia dla wynajmu pojazdu zastępczego, zakwestionował czasokres najmu pojazdu zastępczego podnosząc, iż zakres uszkodzeń przekładający się na konieczność wykonania prac zajmujących 5,5 roboczogodziny nie uzasadniał pozostawienia samochodu w zakładzie naprawczym na 2 tygodnie. Ponadto pozwany zarzucił brak legitymacji po stronie powodowej powołując się w tym aspekcie na treść uchwały SN z dnia 17 listopada 2011 r., sygn. akt V CZP 5/11.

Sąd Rejonowy w trakcie postępowania ustalił, że samochód stanowiący własność P. J. został uszkodzony w trakcie zdarzenia drogowego z dnia 29 marca 2013 r. oraz że sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego. Szkada została zgłoszona ubezpieczycielowi w dniu zdarzenia, a uszkodzenia powstałe w wyniku zdarzenia nie eliminowały pojazdu z ruchu drogowego. Dlatego też poszkodowany oddał samochód do naprawy w dniu 7 maja 2013 r., a została ona zakończona w dniu 21 maja 2013 r. Poszkodowany zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki S. (...) na czas trwania naprawy uszkodzonego samochodu, nie dłuższy niż 30 dni kalendarzowych. Poszkodowany nie posiadał innego pojazdu, który mógłby użytkować, takiego zaś potrzebował do codziennego dojazdu co pracy oraz dowodu dziecka do opiekunki. Z uszkodzonego samochodu korzystała również jego małżonka prowadząca działalność gospodarczą. W dniu 7 maja 2013 r. poszkodowany zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności przysługującej mu od ubezpieczyciela w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Wystawiona przez powoda faktura za wynajem samochodu opiewała na kwotę 2.927,40 zł, która jednak przez pozwanego nie została zapłacona.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Rejonowy w Krośnie wyrokiem z dnia 19 marca 2014 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.927,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty (pkt I), oraz kwotę 717 zł tytułem kosztów procesu (pkt II).

Uzasadniając wyrok, Sąd stwierdził, że powództwo jest zasadne. Wyrażając powyższy pogląd Sąd I instancji powołał stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale podjętej w dniu 17 listopada 2011 r., sygn. akt III CZP 5/11, oraz w uchwale z dnia 10 lipca 2008 r., sygn. akt III CZP 62/08. Oceniając zasadność roszczenia powoda Sąd stwierdził, iż dał wiarę kwestionowanym przez pozwanego dokumentom prywatnym, w tym głównie „historii naprawy pojazdu”, który świadczy o opieszałości ubezpieczyciela. Potwierdzają to również zalegające w aktach szkodowych wydruki korespondencji mailowej, z których wynika, że dopiero w odpowiedzi na ponaglenie serwisu ubezpieczyciel ustosunkował się do możliwości likwidacji nowo odkrytych, w trakcie naprawy, uszkodzeń. Fakt ten spowodował ponad tygodniowy przestój w naprawie pojazdu. Zdaniem Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie nie może być mowy o opóźnieniach przekładających się na czasokres najmu pojazdu zastępczego wynikających z winy samego pokrzywdzonego, czy też zakładu naprawczego. Sąd I instancji wyraził przy tym pogląd, iż poszkodowany jest pozbawiony możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu nie przez technologiczny okres naprawy, lecz również przez rzeczywisty czas naprawy pojazdu, w tym oczekiwania na części zamienne. Okoliczności pracy zawodowej poszkodowanego i jego małżonki, w powiązaniu z ilością kilometrów faktycznie przejechanych w czasie trwania wynajmu pojazdu stanowią, iż w sposób oczywisty nie zaspokoiliby potrzeb poszkodowanego korzystania z komunikacji publicznej, natomiast korzystanie z usług taxi nie byłoby rozwiązaniem ekonomicznie bardziej uzasadnione. Reasumując, jako podstawę prawną rozstrzygnięcia w zakresie należności głównej Sąd wskazał art. 822 § 1 kc w związku z art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych ..., natomiast w zakresie odsetek art. 481 § 1 kc. O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany domagając się zmiany wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisu art.361 § 1 i 2 w związku z art. 354 § 2, art. 363, art. 362, art. 826 § 1 kc oraz art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym funduszu gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez błędną wykładnię i zastosowanie oraz przyjęcie, że odszkodowanie winno obejmować okres dwóch tygodni najmu auta zastępczego z pominięciem obowiązków nałożonych na poszkodowanego dotyczących zmniejszenia rozmiaru szkody, a także okoliczności iż wykracza to poza normalny związek przyczynowy, jak również uznanie, że poszkodowany winien oczekiwać z naprawą pojazdu do czasu otrzymania decyzji ubezpieczyciela,
2. naruszenie przepisu art. 6 kc w związku z art. 361 § 1 i 2 w związku z art. 354 § 2, art. 363, art. 826 § 1 kodeksu cywilnego oraz art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym funduszu gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez błędną wykładnię i zastosowanie oraz przyjęcie, że powód wykazał zasadność objęcia odszkodowaniem okres dwóch tygodni najmu auta zastępczego, w szczególności w świetle zarzutów pozwanego,
3. naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na wynik sprawy, w szczególności przepisu art. 233 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, na skutek czego dokonane zostały błędne ustalenia stanu faktycznego w zakresie dotyczącym „faktycznego czasu naprawy pojazdu”.

Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotową apelację nie znalazł podstaw do jej uwzględnienia.

Skarżący nie ma racji czyniąc Sądowi I instancji zarzuty naruszenia art. 233 kpc, albowiem wbrew temu stanowisku dowody zgłoszone przez obie strony postępowania zostały ocenione w granicach określonych tym przepisem. Powód na poparcie swojego roszczenia przedłożył dowody załączone do pozwu, opisane szczegółowo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w tym m.in. dokument nazwany „historia naprawy pojazdu” (vide: k. 27), na którym odnotowano m.in. fakt ponaglenia ubezpieczyciela dotyczący stwierdzonych dodatkowych uszkodzeń.

Pozwany z kolei, wnosząc sprzeciw od nakazu zapłaty, w związku z zarzutami jakie w nim podniósł, zobligowany był mocą treści art. 503 § 1 kpc do zgłoszenia wszelkich wniosków dowodowych na poparcie ich zasadności. Pozwany w zasadzie ograniczył się do wskazania dwóch dowodów, przy czym jeden z nich został określony w sposób ogólny jako „dokumentacja znajdująca się w aktach szkody...” oraz umowy najmu i umowy cesji (vide: k. 50). W obszernym uzasadnieniu sprzeciwu strona pozwana dokonała wywodów w związku z podnoszonymi zarzutami, niemniej jednak mogły być one potraktowane przez Sąd Rejonowy jedynie jako przedstawienie stanowiska strony. Zasadą w postępowaniu cywilnym jest bowiem to, że Sąd dokonuje oceny dowodów przedstawionych przez strony postępowania.

W okolicznościach niniejszej sprawy dowodem takim ze strony pozwanego, który kwestionował przecież dowody przedłożone przez powoda, mógłby być (i powinien) dowód z opinii biegłego z zakresu motoryzacji, który w sposób wiarygodny zweryfikowałby czasokres naprawy samochodu i określił niezbędny i celowy czas wynajmu pojazdu zastępczego. Dowodu takiego pozwany jednak nie zgłosił, podczas gdy to na nim, zgodnie z regułą wynikającą z art. 6 kc spoczywał ten obowiązek (skoro kwestionował stanowisko powoda i przedłożył przez niego dowody). Biorąc pod uwagę powyższe, nie mogły być również uwzględnione jako zasadne zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego, które wskazał skarżący w apelacji. W ocenie

Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy na podstawie dowodów, którymi dysponował prawidłowo ustalił stan faktyczny zaistniały w sprawie i na tej podstawie wydał wyrok.

Apelację pozwanego jako bezzasadną oddalono na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc.